

като изъ подъ земята, изникватъ двамата Зафировци, но щомъ ме видѣха, стрѣлнаха като куршуми. Азъ — слѣдъ тѣхъ; бѣгамъ като дяволъ слѣдъ душата на грѣшника. Насрѣща ни иде касапинъ. „Дръжъ ги!“ му виквамъ, и той не излѣзе хаплю: разпери ржцѣ и имъ загради пжтя. Прѣдъ тѣхъ — касапинътъ, слѣдъ тѣхъ — азъ. Още малко и... Ама ха де! Когато съвсѣмъ ги наближихме, голѣмиятъ улавя малкия за ржка и го тегли — да ме убие Господъ, ако лъжа! — тегли го прѣзъ желѣзния мостъ право къмъ рѣката! Ние — слѣдъ тѣхъ, и пакъ можахме да ги заградимъ. Ала какво излѣзе? Голѣмиятъ съ единъ скокъ се намѣри до рѣката и — бухъ — право въ замръзналата вода — и плувна на другата страна!

— Подирѣ ми, Иосифе, подирѣ ми! викна той и, като риба, се приближава вече къмъ срѣдата на рѣката.

— И той се хвърли въ ледената вода?

— Хичъ се и не замисли. Но той си мислѣше, че и малкиятъ ще скочи слѣдъ него; а този, вижда се, не умѣеше тъй добрѣ да плува и почна да вика: „Петре, Петре!“

Пипнахъ го за шията. Голѣмиятъ бѣше отплувалъ твърдѣ далече отъ брѣга, но, като чу писъка на брата си и видѣ, че съмъ го хваналъ...

— Се върна?! — попита Задгорски и цѣлото му лице засия отъ радостъ.

— Да, върна се. Въ туй врѣме на месаря коньтъ и каруцата потегли и той го погна; а азъ самъ трѣбваше да се разправамъ съ малкия разбойникъ. Той се прострѣ на земята и съ всичка сила ме зарита съ крака. Голѣмиятъ въ това врѣме можеше да избѣга, но той, вмѣсто това, мокъръ-мокреничкь из-